

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับมัธยมศึกษา

วันเวลาที่เหลืออยู่



หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับมัธยมศึกษา

เรื่อง

วันเวลาที่เหลืออยู่



ศูนย์พัฒนาหนังสือ

กรมวิชาการ
กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์แจกครั้งที่ ๑ จำนวน ๓๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๓๕

ผู้จัดพิมพ์ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ISBN 974-10-1019-2



คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วันเวลาที่เหลืออยู่ นี้ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการจัดทำขึ้นตามโครงการผลิตสื่อการเรียนการสอนเพื่อป้องกันโรคเอดส์ในสถานศึกษา โดยได้รับการสนับสนุนจากองค์การอนามัยโลก ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ นักเรียนใช้เป็นหนังสือสำหรับค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง หรือ อาจใช้ประกอบการเรียนการสอน กลุ่มพัฒนาบุคลิกภาพ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือกลุ่มพลานามัย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป้าหมายของเนื้อหาต้องการให้ทราบพิษภัยของโรคเอดส์ แนวทางการป้องกันโรคเอดส์ การดำรงชีวิตและการอยู่ร่วมกันในสังคมของผู้ติดเชื้อเอดส์ ตลอดจนการให้กำลังใจและหนทางแห่งการแก้ไขของผู้ติดเชื้อเอดส์

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะให้ความรู้ เจตคติและแนวทางในการปฏิบัติตน เพื่อป้องกันและควบคุมโรคเอดส์แก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี กรมวิชาการขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนร่วมในการจัดทำมา ณ โอกาสนี้ด้วย



(นายจำเริญ เสกธีระ)

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๐ กรกฎาคม ๒๕๓๕



สารบัญ

	หน้า
ตอนที่ ๑ ไปโรงพยาบาล	๑
ตอนที่ ๒ พังผลตรวจเลือด	๖
ตอนที่ ๓ เป็นโรคเอดส์	๑๒
ตอนที่ ๔ พ่อ แม่ ลูก	๑๕
ตอนที่ ๕ ปลุกชีวิต	๑๘
ตอนที่ ๖ สังคมรอบตัว	๒๓
ตอนที่ ๗ บ้านกับโรงพยาบาล	๒๗
ตอนที่ ๘ สัญญาณอันตราย	๒๙
ตอนที่ ๙ วันเวลาที่เหลืออยู่	๓๒





วันเวลาที่เหลืออยู่



ตอนที่ ๑ ไปโรงพยาบาล

ผมรู้ตัวดีว่าทุกเวลานาทีที่กำลังผ่านไปนั้น ความตายกำลังคืบคลานเข้ามาหาผมอย่างเงียบเชียบ แต่ก็น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อนเลยว่า....ความตายจะมาพรากเอาชีวิตของผมไปก่อนเวลาอันควร เพราะวัยของผมน่าจะยืนยาวและโลดแล่นได้มากกว่านี้

ผมยังจำวันนั้นได้ดี ในวันนั้นผมเองก็ไม่ได้คิดหรือว่ามันจะทำความขมขื่นให้กับชีวิตของผม คล้ายกับสีขาวกำลังจะแปรเปลี่ยนเป็นสีดำทีละน้อย ๆ..... และคงจะดำมืดมืดไปในที่สุด

จมูกของผมไม่เคยได้กลิ่นอายของโรงพยาบาลมานานแล้ว แต่สำหรับวันนั้นกลิ่นยาที่โชยฉุน ตลอดจนภาพคนเจ็บไข้ได้ป่วย ทำให้บรรยากาศไม่น่ารื่นรมย์เอามาก ๆ แต่ผมก็จำเป็นต้องเดินทางไปที่นั่น เนื่องจากผมอ่อนแอเสียเหลือเกินอีกทั้งยังมีการใช้ติดต่อกันนานอย่างผิดสังเกตอีกด้วย



ผมนั่งถือบัตรคนไข้อยู่หน้าห้องของหมอ เพื่อรอการเรียก
ชื่อเข้าไปรับการตรวจ ผมอดจ้องมองผู้ป่วยคนอื่นแล้วคนเล่าที่
เข้าไปในห้องตรวจโรคแล้วเดินกลับออกมาไม่ได้ เพราะเขา
เหล่านั้นมีสีหน้าท่าทางที่คงจะไม่แตกต่างไปจากสีหน้าของผมเท่า
ใดนัก

จนกระทั่งผมได้ยื่นพยาบาลเรียกชื่อของผมขึ้นแหละ ผม
จึงรู้สึกตัว รีบลุกจากเก้าอี้แล้วเดินเข้าไปในห้องนั้น

ผมนั่งลงบนเก้าอี้ที่อยู่เบื้องหน้าโต๊ะของหมอ เล่าอาการ
ทั้งหมดให้หมอฟังโดยไม่ปิดบังเลยแม้แต่น้อย เพราะทำที่ที่เป็น
กันเองของหมอทำให้ผมไม่รู้สึกประหม่าหรือหวาดหวั่นแต่อย่างใด

แม้ว่าผมจะเล่าเรื่องส่วนใหญ่ให้หมอฟังอย่างไม่ปิดบังแล้ว
ก็ตาม แต่ก็ยังมีอีกหลายคำถามที่ทำให้ผมรู้สึกอึดอัดใจเป็นอย่าง
มากที่จะตอบ

“คุณเทียผู้หญิงรีเปล่าละ”

“คุณนิดยาเสพติดมานานรียัง”

“ขอโทษนะ.... ที่หมอดองถามอย่างนั้น”

คำถามเหล่านี้ผมไม่อยากจะตอบเลย แต่เมื่อนึกถึงโรคภัยที่เกิดขึ้นกับตัวเองแล้ว ผมก็ต้องเอ่ยปากบอกเล่าให้หมอรับรู้อย่าง

ใช่แล้ว.... ชีวิตที่ผ่านมาของผมถูกความเลวร้ายครอบงำหลายสิ่งหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นการล่าสอนทางเพศกับผู้หญิงอย่างไม่เลือกหรือการฉวยโอกาสเสเพลติด เกือบตลอดเวลาในช่วงชีวิตก่อนหน้านี้ ผมได้กระโจนเข้าไปในวังวนของสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นราวกับคนที่มีดวงตามืดมัวเห็นผิดเป็นชอบโดยไม่ได้นึกถึงสิ่งอื่นใดเลยนอกเสียจากการเสเพลเพียงชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น

แต่เปล่าเลย..... สิ่งที่ผมกระทำอยู่นั้นมันหาได้เป็นความสุขไม่ เพราะแค้นแท้จริง ๆ แล้ว มันคือความทุกข์ทรมานต่างหากเหมือนกับสิ่งของที่ฉาบเอาไว้ด้วยความสวยงามแต่เพียงเปลือกนอกเท่านั้น แต่ภายในของมันกลับเต็มไปด้วยสิ่งโสมนต์ที่ใครต่อใครก็รู้ว่า มันน่ารังเกียจสักเพียงใด

ครอบครัวของผมมีทั้งหมด ๕ คนด้วยกัน นอกจากพ่อกับแม่แล้วยังมีผมกับพี่สาวและน้องชาย ภายในบ้านของผมนั้นแม้จะอยู่กันอย่างพร้อมหน้า ทว่าการดิ้นรนต่อสู้เพื่อทำมาหากิน ทำให้สภาพของบ้านไร้ซึ่งความอบอุ่น และความยากจนนั้นอีกก็เหมือนกับเงาคอยตามรังควานครอบครัวของผมอยู่ร่ำไป

“เอ็งมันดีแต่เที่ยว” แม่มักจะดุด่าผมเป็นประจำ เมื่อเห็นผมเดินออกจากบ้านหรือขณะที่ผมนั่งจับเจ้าอยู่อย่างเดียวดาย

ทุกคนภายในบ้านต้องอยู่กันอย่างปากกัดตีนถีบ หลายสิ่งหลายอย่างบีบคั้นครอบครัวของพวกเรามาโดยตลอด ทำให้ผมเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายและอยากจะหนีไปให้พ้นเหลือเกิน

ทุกวัน ผมต้องได้ยินเสียงพ่อกับแม่ทะเลาะกันอย่างรุนแรง ไม่เรื่องใดก็เรื่องหนึ่งต่อนั้นก็จะพาลมาลงที่พี่สาว หรือตัวผมเอง ไม่น้องชายด้วย จนบางครั้งผมรู้สึกที่บ้านเป็นดั่งนรก เช่นนั้นแหละ

ในที่สุดเมื่อผมไม่สามารถจะทนได้ ผมจึงต้องหลบเลี่ยงออกจากบ้านไปเพื่อพบกับเพื่อนฝูงและสถานที่อื่น ๆ อันเป็นแหล่งปลดปล่อยให้หลุดพ้นจากความจริงที่แสนจะน่าเบื่อหน่ายเหล่านั้น พอบ่อย ๆ เข้า ก็เลยอาศัยกินนอนตามบ้านเพื่อน นาน ๆ จึงจะกลับบ้านสักครั้ง แรก ๆ ก็ถูกพ่อแม่ดุด่าที่หายหน้าไป แต่ต่อมาท่านก็เลิกเอาใจใส่ เพราะมีภารกิจมากเสียจนไม่ค่อยมีเวลามาสนใจในความเหลวแหลกของผม ผมยังเคยคิดว่า ถ้าผมต้องมีอันเป็นไปเนื่องจากเหตุอะไรสักอย่าง บางทีทางบ้านอาจจะไม่มีโอกาสรับรู้เลย และอาจลืมไปว่ายังมีผมอยู่ในโลกนี้

ในวันที่ผมไปหาหมอ ผมเองก็ยังไม่รู้หรอกว่ากำลังจะเผชิญกับอะไร ในใจผมคิดว่ามันเป็นเพียงอาการเจ็บไข้ได้ป่วย



เล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น

“ดูหน้าตาและร่างกายของคุณแล้ว รู้สึกว่าจะเป็นมานานแล้วใช่ไหมครับ” หมอถามอีกพลางตรวจร่างกายของผมก่อนข้างละเอียดย

“ครับ.... สามสี่เดือนมานี้ ผมเป็นไข้บ่อยมาก บางครั้งก็รู้สึกอ่อนเพลียเหลือเกิน” ผมบอกกับหมออย่างตรงไปตรงมา หมอยังตรวจร่างกายของผมไปเรื่อย ๆ สักครู่หมอก็จึงบอกกับผมด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยนว่า

“เห็นที่ต้องขอเจาะเลือดของคุณไปตรวจให้ละเอียดอีกหน่อยนะ เพราะการตรวจเลือดจะช่วยให้สามารถวินิจฉัยโรคได้เป็นอย่างดี”

“ได้ครับ” ผมตอบรับด้วยความยินดีอย่างเต็มที่ หมอหันไปสั่งพยาบาลให้เจาะเลือดผม

“ไม่ต้องกลัวหรอกนะ.... เจ็บนิดเดียวเหมือนมดกัดเท่านั้นแหละค่ะ” พยาบาลพูดอย่างอารมณ์ดี

ขณะที่ผมจ้องมองเลือดไหลเข้าไปในกระบอกฉีดยานั้น ผมไม่รู้หรอกว่าเลือดสีแดงเข้มของผมมีโรคร้ายซ่อนเร้นอยู่

หลังจากตรวจร่างกายเสร็จเรียบร้อยแล้ว หมอก็เขียนใบสั่งยาให้ผม

“อาทิตย์หน้าขอให้คุณมาพบหมออีกครั้งหนึ่งนะครับ” หมอนัดหมายผมแล้วบอกให้ผมไปรับยาที่ห้องยา

ขณะที่ผมเดินออกจากห้องตรวจนั้น ในใจของผมก็ยังรู้สึกแต่เพียงว่าผมคงจะไม่เป็นอะไรมากนัก และถ้าหากได้กินยาตามที่หมอสั่ง อาการเจ็บไข้ก็คงจะหายไปได้เอง



ตอนที่ ๒

ฟังผลตรวจเลือด

ตลอดเวลาหกเจ็ดวันที่ผมกินยาตามคำแนะนำของหมอ ฤทธิ์ยามีอาจจะยับยั้งโรคภัยไข้เจ็บที่เกิดขึ้นกับตัวผมได้เลย ผมยังคงนอนชมเพราะอาการไข้ ท้องเสียอย่างผิดปกติ อ่อนเพลีย ปวดเมื่อยตามเนื้อตามตัว และเริ่มมีอาการเจ็บคอจนกินอาหารไม่ค่อยจะลง นอกจากนี้ร่างกายผมยังดูซีดเขียวอย่างผิดสังเกตอีกด้วย แม้ว่าหมอจะยังไม่บอกว่าผมเป็นโรคอะไรกันแน่ก็ตาม ทว่าบัดนี้ผมเริ่มจะหวาดหวั่นและกังวลใจมากขึ้น เนื่องจากสภาพร่างกายของผมยังไม่ดีขึ้นเลย

เมื่อถึงวันที่หมอนัด หมอคนเดิมต้อนรับผมอย่างเป็นกันเอง เช่นเคยภายในห้องนั้น นอกจากจะมีผมกับหมอแล้ว ยังมีพยาบาลอีกคนหนึ่งกำลังรวบรวมเอกสารบางอย่างอยู่บนโต๊ะใกล้ ๆ

“อาการของคุณเป็นยังไงบ้างครับ” หมอซักถามผมอีก
 ขณะเดียวกันก็ใช้สายตาสารวจดูใบหน้าและตามเนื้อตัวของผม
 ผมเล่าอาการที่กำลังทรุดลงเรื่อย ๆ ให้หมอฟัง ขณะที่
 รับฟังเรื่องราวของผมอยู่นั้น หมอแสดงความเป็นห่วงเป็นใยใน
 ตัวของผมมาก

สักครู่หนึ่งพยาบาลก็นำเอกสารบางอย่างมาส่งให้หมอ
 ผมเองนั่งเงียบและจ้องมองไปที่กระดาษสองสามแผ่นที่หมอกำลัง
 เพ่งอ่านอยู่

“การตรวจเลือดของคุณเสร็จเรียบร้อยแล้วนะ” หมอบอก
 อย่างเคร่งขรึมพร้อมเหลือบดูกระดาษแผ่นหนึ่งที่ถืออยู่ในมือ ก่อน
 จะสบตากับผมและพูดต่อไป “จากการตรวจเลือดอย่างละเอียด
 ที่ถ้วนแล้ว ปรากฏว่าเลือดของคุณติดเชื้อเอดส์”

ผมรู้สึกสะท้อนวาบไปทั่วทั้งร่างกายทันที เหงื่อแตกและ
 ใจสั่นหัวหมุน

แต่พอผมจะเอ่ยถาม หมอก็ชิงพูดเสียก่อนว่า

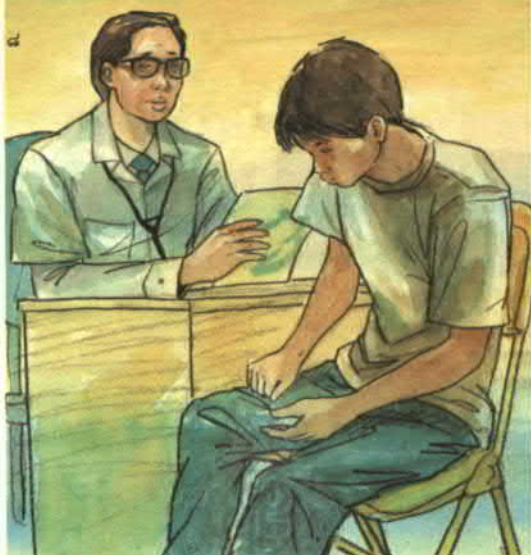
“คุณไม่ต้องตกอกตกใจหรอกนะ ทุกคนในโลกนี้ก็ไม่อยาก
 จะมีโรคภัยไข้เจ็บเหมือนกับคุณนั่นแหละ แต่เมื่อรู้ตัวว่าเราเป็น
 โรคอะไรก็ควรจะรักษาสุขภาพให้ดีอย่าเพิ่งหมดหวังหรือท้อแท้”

อาการตื่นตระหนกของผมคลาคลายลงบ้างเล็กน้อย เมื่อได้ยิน
 หมอบอกอย่างนั้นแต่ผมก็อดที่จะรีบถามหมอไม่ได้

“ผมเป็นโรคเอดส์หรือครับ”

ผมไม่อยากจะเอ่ยชื่อโรคนั้นเลย เพราะเพียงแต่นึกถึงชื่อ
 ของมันเท่านั้น ผมก็รู้สึกขนลุกซู่เสียแล้ว

หมอดอนหายใจแต่ก็พยายามยิ้มให้ผมก่อนที่จะพูดว่า



“ที่หมอบอกได้แน่ ๆ ในตอนนี้ คือ... คุณคิดเชื่อเอ็ดส์ เพราะทางโรงพยาบาลได้ตรวจเลือดคุณซ้ำ ๆ หลายครั้งจนแน่ใจ แต่คนที่ติดเชื้อมักจะไม่เป็นโรคเอ็ดส์ในทันทีที่ต้องใช้เวลาหลายปี ในกรณีของคุณ หมอยังบอกไม่ได้ว่าเป็นโรคเอ็ดส์ หรือเปล่า จึงต้องขอตรวจเพิ่มเติมอีกหน่อย แต่เท่าที่ฟังจากอาการที่คุณเล่ามา และได้ตรวจร่างกายคุณแล้ว เข้าใจว่าคงอยู่ในระยะที่ ๒ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้น ก็ยังไม่นับว่าเป็นโรคเอ็ดส์”

ผมนั่งเงียบ ความคิดสับสนไปหมด ผมยังงงไม่หายเลยว่า เจ้าเชื้อร้ายนี้ มันเข้ามาอยู่ในร่างกายได้อย่างไร และเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด

“หมอคิดว่า คุณคงพอจะรู้เกี่ยวกับโรคนี้มาบ้างแล้วนะ”
 หมอพูดต่อพร้อมขยับเก้าอี้มาใกล้ผมมากขึ้น

ต่อจากนั้น หมอก็อธิบายความเป็นมาของโรคนี้ให้ฟังอย่าง
 คร่าว ๆ ซึ่งตลอดเวลาที่ผมนั่งฟังอยู่นั้น ผมรู้สึกเหมือนกับว่า
 กำลังนั่งฟังครูเฉลยข้อสอบที่สอบตกไปแล้ว

“โรคเอดส์ หรือโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง เกิดจากเชื้อไวรัส
 ชนิดหนึ่ง โรคนี้ถูกค้นพบเมื่อ ๑๐ กว่าปีที่ผ่านมานี้เอง”

หมอบอกและหยิบหนังสือความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์
 สองสามเล่มยื่นให้ผม แล้วพูดต่อ

“เชื้อไวรัสเอดส์นี้จะแฝงตัวอยู่ในร่างกายของคนเราระยะ
 หนึ่ง อาจจะใช้เวลานานหลายปีกก็ได้โดยที่คนติดเชื้ออาจจะไม่รู้ตัว
 เลย แต่เมื่อเชื้อไวรัสเพิ่มจำนวนมากขึ้นมันก็สามารถทำลายภูมิ
 คุ้มกันในร่างกายให้เสียไปเรื่อย ๆ จนไม่สามารถป้องกันเชื้อโรค
 ต่าง ๆ ได้อีกต่อไป”

เมื่อผมซักถามถึงการติดต่อของโรค หมอก็อธิบายว่า

“โรคนี้ติดต่อได้หลายทาง แต่เท่าที่วงการแพทย์รู้อย่าง
 แน่ชัดมี ๓ ทางด้วยกัน ทางแรกก็คือการร่วมเพศกับคนที่มีเชื้อ
 เอดส์ เช่น การสำส่อนทางเพศทั้งหญิงและชายโดยเฉพาะหญิง
 โสเภณีที่มีเชื้อเอดส์ ทางที่สองก็คือการร่วมเลือดกับคนที่มีเชื้อ
 เอดส์เช่นการใช้เข็มฉีดยาเสพติดร่วมกับผู้อื่น และทางที่สามก็คือ
 การรับเชื้อของทารกจากแม่ระหว่างตั้งครรภ์หรือคลอด”

หมอเอื้อมมือมาตบแขนผมเบา ๆ พร้อมกับปลอบว่า

“ทำตัวให้สบายนะ ไม่ต้องกังวลมากเกินไป”

เพราะเหตุนี้... ขณะที่นั่งอยู่เบื้องหน้าของหมอ ความรู้สึกอันอบอุ่นบางอย่างก็เกิดขึ้นในใจของผม

หมอพยายามอธิบายซ้ำ ๆ ว่า

“คนที่ติดเชื้อเอดส์อาจจะมีอาการหรือไม่ก็ได้ ในทางการแพทย์แบ่งออกเป็น ๓ ระยะคือ ระยะที่ ๑ คนที่ติดเชื้อจะไม่แสดงอาการอะไรเหมือนคนที่เป็นปกติทุกอย่างเพราะเชื้อเอดส์จะอยู่ในระยะแฝงตัว คนที่อยู่ในระยะนี้ ส่วนใหญ่ไม่รู้หรือกว่าตนติดเชื้อ เพราะวิธีที่จะรู้ได้ก็ต้องไปตรวจเลือดเท่านั้น ส่วนในระยะที่ ๒ ซึ่งเราเรียกว่าเป็นระยะที่มีอาการสัมพันธ์กับโรคเอดส์นั้น คนที่ติดเชื้อส่วนใหญ่จะมีไข้ติดต่อกันเป็นเวลานาน ๆ บางคนก็มีอาการอื่น ๆ ด้วย เช่น ท้องเสียเรื้อรัง ไอเรื้อรัง น้ำหนักลด ต่อมน้ำเหลืองโตตามตัว หรือมีเชื้อราในปาก สำหรับระยะที่ ๓ คือระยะที่เป็นโรคเอดส์นั้น จะมีอาการเจ็บป่วยรุนแรง มีโรคต่างๆแทรกซ้อนได้ง่ายเนื่องจากไม่มีภูมิคุ้มกันโรค... จนกระทั่งเสียชีวิตไปในที่สุด สำหรับกรณีของคุณนั้น หมอยังบอกไม่ได้ว่าอยู่ในระยะไหน ต้องตรวจร่างกายเพิ่มเติมอีกหลายต่อหลายอย่าง แต่เท่าที่สังเกตดู คิดว่าน่าจะอยู่ในระยะที่ ๒ ขอให้คุณทำใจให้สบายไว้ก่อน”

แต่คำอธิบายของหมอไม่ได้ช่วยให้สบายใจขึ้นเลย เพราะในร่างกายของผมมีเชื้อโรคอันน่าสพรึงกลัวแอบแฝงตัวอยู่

ในวันนั้น หมอได้เล่าอะไรต่อมิอะไรให้ฟังอีกมากเกี่ยวกับเรื่องโรคเอดส์และวิธีการปฏิบัติตัวต่าง ๆ นานา แต่ผมก็ไม่สามารถจดจำได้ครบถ้วน เพราะตอนนั้นผมรู้สึกสับสนจนแทบจะรับรู้อะไรไม่ได้เลย



เมื่อออกจากห้องหมอ พยาบาลก็พาผมไปเจาะเลือด เอ็กซเรย์ และตรวจปัสสาวะดูจากระ รวมทั้งอะไรต่อมิอะไรหลายอย่าง จากนั้นผมได้รับการนัดหมายให้ไปพบหมออีกครั้งในสัปดาห์ต่อมา

ช่วงเวลา ๗ วันที่รอไปพบหมอนั้น เป็นช่วงที่ทรมานมาก ไหนจะต้องทนต่ออาการเจ็บป่วยที่ไม่ค่อยจะทุเลาลง ไหนจะต้องกลัดกลุ้มกับผลการตรวจครั้งหลัง ซึ่งผมยังไม่รู้ว่าจะออกมาในรูปใด รุนแรงเพียงใด และไหนจะต้องเก็บตัวปกปิดปัญหาไม่ให้ใครรู้ว่าเป็นโรคเอดส์ ขนาดหนังสือเกี่ยวกับโรคเอดส์ ๒-๓ เล่มที่หมอให้มาผมยังต้องเก็บซ่อนไว้อย่างมิดชิด

ถึงแม้ว่าผมจะยังไม่ค่อยเข้าใจในคำอธิบายของหมอเกี่ยวกับระยะของโรคเอดส์รวมทั้งคำที่บอกว่าผมยังไม่มีอาการร้ายแรง จนถึงกับจะเป็นระยะสุดท้ายของโรคนี้ แต่จากสภาพอาการที่ผมเป็นอยู่ซึ่งรุนแรงกว่าการเจ็บป่วยใด ๆ ที่ผมเคยเป็นมา ทำให้อดที่จะคิดไม่ได้ว่าผมคงเป็นโรคเอดส์อย่างแน่นอน คำอธิบายของหมอนั้น คงเพื่อปลอบใจให้ผมคลายกังวลเท่านั้น

ตอนที่ ๓ เป็นโรคเอดส์

และแล้ว ในการไปโรงพยาบาลครั้งที่ ๓ นี้เอง ผมก็ได้
รับทราบจากหมอว่าผมเป็นโรคเอดส์จริง ๆ ผมกำลังอยู่ในระยะ
สุดท้ายของโรคนี้!

แม้ว่าผมจะคาดเดาคำตอบล่วงหน้าไว้แล้วก็ตาม แต่การ
รับรู้จากปากหมอทำให้ผมรู้สึกตกใจและเสียใจมาก คำปลอบใจ
และท่าทีที่เป็นกันเองของหมอในตอนนั้นไม่ได้ช่วยให้ผมสบาย
ใจขึ้นมากนัก

ในกันบึงแห่งความนึกคิดในวันนั้น ผมไม่อยากจะเชื่อเลย
ว่า โรคเอดส์ได้เข้ามาสิงสู่ในตัวผมและกำเริบเลิบบานมากจนถึง
ขั้นนี้แล้ว ผมอยากจะตะโกนออกไปดัง ๆ ว่า... ผมไม่ได้เป็น
โรคเอดส์ และไม่น่าจะเป็นไปได้เลย แต่ครั้นผมหวนคิดไปถึงความ
เหลวแหลกที่ผ่านมาในชีวิตแล้ว ผมก็ต้องยอมรับความจริงว่า
สิ่งที่หมอบอกนั้นมันกำลังเกิดขึ้นแล้วจนผมอดที่จะลูบแขนข้างหนึ่ง
ด้วยความรู้สึกสะทกสะท้านไม่ได้

ก่อนที่จะออกจากห้องตรวจโรคในวันนั้น หมอบอก
กับผมว่า



“ผมจะให้คุณไปพบกับหมออีกคนหนึ่งนะ เพราะหมอนี้จะให้คำแนะนำอีกหลายอย่างที่ประโยชน์ต่อคุณ”

จากนั้น หมอก็ให้เจ้าหน้าที่พาผมไปยังอีกห้องหนึ่ง ซึ่งมีหมอนั่งรออยู่ เมื่อแนะนำตัวแล้ว ผมก็รู้ว่า หมอนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยา และมีความรู้ทางด้านการให้คำปรึกษาแนะนำสำหรับผู้ป่วยโรคเอดส์โดยเฉพาะ

ผมใช้เวลาอยู่กับหมอนั้นนานทีเดียว คำแนะนำที่ผมได้รับมานั้นช่างมีคุณค่ามหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ทางจิตวิทยา ซึ่งทำให้โลกอันหม่นเศร้าของผมเริ่มเจิดจ้าขึ้นมาบ้าง

นอกจากนี้ หมอยังชี้แนะให้ผมรู้วิธีการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างปกติ และให้เกิดปัญหาน้อยที่สุดราวกับว่าผมมิได้เป็นโรคร้ายแม้แต่น้อย คำปรึกษาที่หมอให้แก่ผมนั้น ทำให้ผมรู้ว่า คนที่เป็นโรคเอดส์ยังสามารถอยู่ในสังคมโลกนี้ได้โดยที่ผู้อื่น มิได้รังเกียจแต่อย่างใด

ความรู้สึกเหมือนได้สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต ซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มรู้ตัวว่าเป็นโรคเอดส์ ความรู้สึกอันห่อเหี่ยวราวดอกไม้แห้งเหี่ยว ก็ลดลงไปเมื่อได้รับรู้ความจริงและได้รับกำลังใจจากหมอ ผมเริ่มมีความหวังและมีไฟชีวิตจุดประกายขึ้นมาบ้าง แม้ว่าความวิตกกังวลหรือความหวาดหวั่นจะไม่เลือนหายไปจากใจของผมจนหมดสิ้นก็ตาม

ผมเป็นโรคเอดส์ ใช่... มันเป็นโรคที่น่ากลัว แต่ทำไมผมจะต้องท้อแท้และยอมพ่ายแพ้แก่มันเล่า ในเมื่อผมยังอยากจะมีชีวิตอยู่บนโลกนี้นาน ๆ

ผมควรจะต่อสู้กับโรคร้ายนี้ใช่ไหม?



ตอนที่ ๔

พ่อ แม่ ถูก

บัดนี้ครอบครัวของผมรู้แล้วว่าผมเป็นโรคอะไร

นี่เป็นสิ่งที่ผมรู้สึกอึดอัดใจและหวาดเกรง แต่หลังจากที่ครอบครัวของผมได้รับคำชี้แจงตลอดจนการแนะนำเกี่ยวกับโรคที่เกิดขึ้นกับตัวผมจากหมอแล้ว... สายตาที่จ้องมองผมอย่างหวาดกลัวและไม่แน่ใจในตอนแรก ก็แปรเปลี่ยนเป็นความเข้าใจ

เมื่อทุกคนภายในบ้านทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับผม สภาพทุกอย่างภายในบ้านก็เปลี่ยนแปลงไป ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้น ตรงกันข้ามกับที่ผมคาดคิดเอาไว้โดยสิ้นเชิง เพราะเสียงทะเลาะเบาะแว้ง รวมทั้งการดุด่าว่ากล่าวที่เคยเกิดขึ้นแทบจะทุกวัน ได้เงียบลงอย่างประหลาด

พ่อกับแม่ของผมเริ่มหันหน้ามาพูดคุยและปรึกษาหารือกันด้วยความเข้าใจ เช่นเดียวกับพี่สาวและน้องชายของผม ต่างก็มองผมด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความสงสาร และจากความสงสารนี้เอง ทำให้เกิดความอบอุ่นขึ้นในครอบครัว

จำวันนั้นผมยังจำภาพของพ่อและแม่ได้อย่างตราตรึง...

ขณะที่ผมนอนอยู่บนที่นอนมูมหนึ่งภายในห้องนั้น แม่กับพ่อได้เข้ามานั่งใกล้ ๆ ผม จำวันนั้นไม่มีเสียงพ่อแม่ทะเลาะกันแต่อย่างใดเลย

“เป็นยังไงบ้างล่ะลูก...” แม่ถามผม ขณะเดียวกันก็ยื่นมือมาลูบไล้ที่หน้าผากของผมเบา ๆ

“คงไม่เป็นอะไรมากกว่านี้หรอกครับแม่...”

ผมบอกแม่ แล้วมองหน้าแม่กับพ่อ ใบหน้าของท่านทั้งสองนั้นช่างเต็มไปด้วยความเป็นห่วงเป็นใยยิ่งนัก

“ลูกไม่ต้องคิดมากหรอกนะ... ที่บ้านนี้พ่อกับแม่ก็ยังอยู่ทั้งสองคน” พ่อพูดกับผมและถอนหายใจ” ต่อไปนี้ถ้าลูกต้องการ



อะไร ลูกจะต้องบอกพ่อกับแม่ล่ะ”

ผมไม่เคยได้ยินพ่อกับแม่กล่าวเช่นนั้นมานานแล้ว จึงทำให้ผมรู้สึกตื่นตัวใจขึ้นมาทันที

“ขอบคุณมากครับ... พ่อกับแม่ไม่ต้องห่วงผมมากหรอก ผมยังพอช่วยตัวเองได้”

“ไม่ได้นะลูก ยิ่งเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่อย่างนี้ ต้องพักผ่อนให้มาก ๆ ถ้ามีอะไรพ่อกับแม่จะช่วยดูแลเอง”

แม่บอกผมด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล จากนั้นก็หันไปบอกพ่อให้รินน้ำจากกระติกที่ตั้งอยู่ข้างฝาใส่แก้วมาให้ผม

“ขอให้หายเร็ว ๆ เถอะนะลูก”

พ่อบอกกับผมอีกครั้งพร้อมส่งแก้วน้ำให้และมองผมด้วยสายตาอันเอื้ออาทร

เมื่อพ่อกับแม่ลุกขึ้นไปจัดการเรื่องอื่น ๆ ภายในบ้าน ความรู้สึกตื่นตัวใจก็ยิ่งท่วมท้นจนผมต้องเบือนหน้าไปข้างฝาและมีอาจจะสะกดก้นน้ำตาที่เอ่อล้นออกมาได้เลย น้ำตาที่กำลังไหลรินอาบแก้มนั้น... มิใช่น้ำตาแห่งความเศร้าโศก แต่เป็นน้ำตาแห่งความปลื้มปิติอย่างเหลือล้น ที่ได้เห็นพ่อกับแม่มอบความรักและความเป็นห่วงให้แก่ผม พร้อมกันนี้ผมก็รู้สึกว่เรื่อนรังของเราเริ่มมีความอบอุ่นขึ้นมา

และผมรู้ในบัดนั้นว่า... ครอบครัวของผมยังมีความรักอยู่ โดยเฉพาะ “ความรัก” ของพ่อและแม่ที่มีต่อผมนั้น มันยิ่งใหญ่มหาศาลยากนักที่จะหาความรักอื่นใดเทียบได้ แต่น่าเสียดายที่การรับรู้ครั้งนี้ ต้องแลกกับความเศร้าโศก ความทุกข์ทรมาน และคงลงท้ายด้วยความตายในเวลาอีกไม่นานนัก



ตอนที่ ๕ ปลูกชีวิต

วันหนึ่ง ผมตื่นนอนตั้งแต่เช้า ที่นอนอันคับแคบของผมที่พ่อและแม่จัดไว้ให้เป็นพิเศษที่มุมหนึ่งภายในบ้านทำให้ผมเกิดความรู้สึกอึดอัดอย่างไรบอกไม่ถูก ความอึดอัดที่เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งนี้ ช่างเหมือนกับเมื่อครั้งที่ผมเข้าไปพบหมอในโรงพยาบาล ไม่มีผิดเลยทีเดียว

เมื่อผมอาบน้ำและรับประทานอาหารเช้าเรียบร้อยแล้ว ผมก็หยิบหนังสือที่หมอให้ขึ้นมาอ่าน

ความรู้สึกของผมขณะนั้น เหมือนมีบางสิ่งมากระตุ้นให้ผมเกิดความสนใจหนังสือเป็นอันมาก ทั้งที่ผมเองก็ไม่เคยจะใส่ใจมาก่อนเลย เนื่องจากชีวิตที่ผ่านมาฉันนั้น นอกจากจะไร้สาระสิ้นดีแล้ว ยังดูให้ผมต้องเดินทางไปสู่ความหายนะอีกด้วย

แต่สำหรับเช้าวันนี้แล้ว ผมคิดว่าหนังสือคือเพื่อนและเป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถทำให้ผมหลุดพ้นจากภัยร้ายของโรคเอดส์ได้ไม่มากนัก

ความรู้สึกของผมขณะที่กำลังพลิกหนังสืออ่านอยู่นั้น มันแตกต่างไปจากวันแรกที่ผมรู้ตัวว่าเป็นโรคเอดส์อย่างลิบลับ เพราะเดี๋ยวนี้ผมชักจะไม่หวาดกลัวอีกต่อไปแล้ว แต่ผมจะต้องทำความเข้าใจกับมัน และจะต้องต่อสู้อย่างไม่เกรงกลัว

ผมเปิดหนังสือออกอ่าน

“การป้องกันโรคเอดส์... ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์กับคนที่คิดว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ ไม่ฉีดยาเสพติด หญิงที่ติดเชื้อเอดส์ควรหลีกเลี่ยงการตั้งครรภ์ เพราะเด็กที่เกิดมาอาจจะติดเชื้อโรคมาจากการคลอดได้”

ผมพยายามศึกษาเนื้อหาของหนังสือที่หามาให้มา เนื่องจากมันเป็นอีกหนทางหนึ่งที่สามารถจะทำให้ผมพบกับแสงสว่างได้ แม้ว่าขณะนี้ผมจะเป็นโรคเอดส์แล้วก็ตาม

“โรคเอดส์ไม่สามารถติดต่อกันได้ด้วยการสัมผัสร่างกาย ชิงกันและกัน การใช้โทรศัพท์ร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์ส่วนตัวหรือสาธารณะ การรับประทานอาหารร่วมกัน ใช้ห้องน้ำร่วมกัน การว่ายน้ำในสระเดียวกัน ขุนหรือแมลงดูดเลือดก็ไม่แพร่โรคเอดส์”

เมื่อผมอ่านถึงตรงนี้แล้ว ผมก็รู้ทันทีว่าผมยังสามารถจะดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมนี้ได้ ซึ่งจริง ๆ แล้ว โรคเอดส์มิได้เป็นโรคที่ติดต่อกันได้ง่าย ๆ เลยและผมก็ยังมีความหวัง เมื่ออ่านมาถึงหน้าที่บอกว่า...

“ผู้ติดเชื้อเอดส์สามารถคบหาสมาคมกับผู้อื่นได้ตามปกติโดยไม่จำเป็นต้องหลบซ่อนหรือเก็บตัวอยู่ตามลำพัง ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยหรือการแตะเนื้อต้องตัวไม่ทำให้ผู้อื่นติดโรคได้

และโรคนี้ก็ไม่ติดต่อทางลมหายใจ”

ผมอ่านหนังสือต่อไปเรื่อย ๆ ยิ่งอ่านก็ยิ่งเพิ่มพูนความเข้าใจมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนทางรักษาและการใช้ชีวิต ความรู้จากหนังสือจึงเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ทำให้ผมรู้สึกมีความหวังขึ้นมาบ้าง

ทุกครั้งที่ผมเงยหน้าจากหนังสือเพื่อพักสายตา พร้อมกับนึกถึงตัวเอง ผมจะพยายามย้ำเตือนกับตัวเองทุกครั้ง

“ต้องทำความเข้าใจโรคเอดส์ให้มากที่สุด”

“อย่ากลัว... อย่าตกใจ... ต้องทำให้เข้มแข็งเพื่อต่อสู้กับมัน”

“ชีวิตในวันข้างหน้ายังยืนยาว... อย่าท้อแท้สิ้นหวัง”

“ทำจิตใจให้สงบ... อย่าฟุ้งซ่าน อย่าวิตกกังวล ต้องฝึกสมาธิให้มันคง”

“โลกนี้ยังสวยงาม มันไม่ได้โหดร้ายจนเกินไปหรอก ต้องร่าเริงแจ่มใส”

“ต้องมีความหวังขึ้นนะ... อย่ากลัว... ความหวังในชีวิตยังรออยู่ข้างหน้าอีกมากมาย... อย่าสิ้นเสียล่ะ...”

ผมพยายามย้ำเตือนกับตัวเอง ในขณะที่เดียวกันผมก็ต้องพยายามกลืนน้ำตาไม่ให้มันไหลหลังออกมา

“ต้องทำได้... และจะต้องยืนหยัดต่อสู้กับโรคร้ายนี้ให้ได้!”

ผมพร่ำบอกตัวเองอยู่ในใจครั้งแล้วครั้งเล่า

แต่ก็นั่นแหละ... บางเวลาเมื่อผมนั่งครุ่นคำนึงอยู่เพียงคนเดียวผมก็อดที่จะร้องไห้ไม่ได้ มันเป็นการร้องไห้เพื่อตัวเอง มิได้ร้องไห้เพื่อใครเลย เพราะต้นเหตุของโรคร้ายที่เกิดขึ้นมานั้น

ตัวผมเองต่างหากเป็นผู้ก่อกำเนิด หาใช่คนอื่นไม่

ความเสเพล ไม่ว่าจะเป็นการมั่วสุมยาเสพติด หรือการ
 ล่าสอนทางเพศ ล้วนเป็นมูลเหตุอย่างแท้จริงที่ทำให้ผมต้องมี
 สภาพอยู่อย่างนี้และเพื่อนผมอีกหลายคนที่กำลังดำดิ่งลงสู่ห้วงเหว
 แห่งความมืดมิดของชีวิตแบบเดียวกับผม

เมื่อผมนึกทวนกลับไปถึงวันเวลาที่ผ่านเลยมา ผมเริ่มจะ
 เข้าใจแล้วว่าการหลงระเห็จไปกับอบายมุขต่าง ๆ นานานั้น มัน
 เป็นเพียงความสุขจอมปลอมแทบทั้งสิ้น และมันยังทำให้ชีวิตของ
 ผมที่เคยร่าเริงสดใสมาก่อน ต้องมืดมนมัวหมองลงราวกับ



แสงเทียนที่ถูกสายลมโหมพัดจนเกือบจะดับวูบไปแล้ว

ทันทีที่ผมรู้ตัวว่าเป็นโรคเอดส์ ผมได้หยุดการประพาศิตัวที่เลวร้ายต่าง ๆ เหล่านั้นอย่างฉับพลัน

ผมสลัดโลกอันโสมมทิ้งไปจนหมดสิ้น แล้วหันมาต่อสู้กับโรคภัยที่กำลังคุกคามโดยทุกวิถีทาง โลกและชีวิตที่ผมเคยสัมผัสเปลี่ยนไปทุกขณะเสียงหัวเราะและความรื่นรมย์ก็เช่นกัน มันพลิกผันไปสู่ความหดหู่และแปรเปลี่ยนเป็นความเจ็บที่โดดเดี่ยวอ้างว้าง

“คุณไม่ต้องตกอกตกใจหรอกนะ ทุกคนในโลกนี้ก็ไม่อยากจะมีโรคภัยไข้เจ็บเหมือนกับคุณนั่นแหละ แต่เมื่อรู้ตัวว่าเราเป็นโรคอะไรก็ควรจะรักษาสุขภาพให้ต้อยาเพ็งหมดหวังหรือท้อแท้”

ผมยังจำคำพูดของหมอได้ดี และเมื่อผมนึกถึงที่ไร... จิตใจอันหดหู่ของผมก็เริ่มคิดสู้

ผมไม่อยากจะถอยต่อไปอีกแล้ว เพราะการยอมพ่ายแพ้อะไรง่าย ๆ โดยไม่ลุกขึ้นต่อสู้ จะยิ่งทำให้ตัวเองต้องจมดิ่งอยู่ในห้วงแห่งความทุกข์ทรมานมากยิ่งขึ้น

ชีวิตและลมหายใจของผมต้องเป็นเช่นคนปกติทั่ว ๆ ไปให้ได้ ผมจะเดิน จะนั่งหรือจะนอน รวมทั้งพูดคุยกับผู้อื่น ผมจะต้องเป็นคนปกติกติ และผมต้องยืนหยัดอยู่ให้ได้แม้ว่ากำลังถูกโรคเอดส์คุกคามอยู่ก็ตาม

ผมจะต้องทำให้วันเวลาผ่านไปอย่างมีคุณค่า และผมได้ให้คำมั่นสัญญากับตัวเองหลังจากวันที่ไปพบกับหมอว่า ผมจะต้องปลุกชีวิตของตัวเองให้เรงร่าและต้องมองโลกนี้ให้สวยงามสดงงามอยู่เสมอ



ตอนที่ ๖ สังคมรอบตัว

เมื่อตอนที่ผมรู้ตัวว่าเป็นโรคเอดส์ใหม่ ๆ ผมหวาดกลัว
สายตาของคนรอบข้างรวมทั้งสังคมภายนอกเป็นอันมาก ความ
รู้สึกดังกล่าวทำให้ผมเกิดความหวั่นไหวอยู่ในใจไม่น้อย

ถ้าหากผมเป็นโรคธรรมดา ๆ แล้ว ผมก็คงจะไม่รู้สึก
อย่างนั้นหรอก แต่นี่ผมเป็นโรคเอดส์ที่กำลังคุกคามโลกนี้อยู่ เป็น
โรคร้ายที่ยังไม่มีทางรักษา ดังนั้น แม้ผมจะพยายามไม่คิดมาก
แต่ผมก็อดที่จะครุ่นคิดไม่ได้

หลังจากซึมเศร้าอยู่หลายวัน ผมก็เริ่มปรับตัวให้เป็นคน
ปกติอีกครั้งหนึ่ง โดยพยายามปฏิบัติตัวตามคำแนะนำของหมอ
เกือบจะทุกอย่าง การใช้ชีวิตเยี่ยงคนปกติธรรมดาของผมนั้น ถึง
แม้คนในบ้านจะเห็นด้วยเป็นอย่างดี แต่ผมก็ต้องระมัดระวังเพราะ
ไม่อยากจะทำให้ผู้อื่นพลอยเดือดร้อนหรือรับเคราะห์กรรมตาม
ไปด้วย

แน่ละ... ผมจะต้องปรับตัวเพื่อให้อยู่ร่วมกับผู้คนในสังคมนี้ได้โดยไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวหรือกังวลใจแต่อย่างใด

ผมยังมีโอกาสพบปะกับเพื่อนบ้านอยู่เหมือนเดิม ทั้ง ๆ ที่คนใกล้เคียงย่านนั้นเริ่มจะรู้แล้วว่าผมเป็นโรคเอดส์ และมีสายตาของคนบางคน ที่มีแววแห่งความหวาดกลัวในตัวของผม จนบางครั้งผมถึงกับได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองร่ำไห้

ผมไม่อาจจะโทษใครได้เลย เพราะสังคมสมัยนี้กลัวโรคเอดส์มากเกินไป ชาวคราวเกี่ยวกับผู้ติดเชื้อที่ถูกสังคมรังเกียจนั้น มีปรากฏทางสื่อมวลชนอยู่ตลอดเวลา

และแล้วในปลายวันหนึ่ง ผมก็รู้ว่าคนอื่น ๆ ยังต้อนรับและเข้าใจในตัวของผมดีเมื่อผมนั่งพูดคุยกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงสองคนซึ่งเคยคบกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ

“เป็นยังไงบ้างล่ะเพื่อน... ได้ข่าวว่าไม่สบายใช่ไหม” เขาถามแล้วชวนเข้าไปนั่งคุยในบ้าน

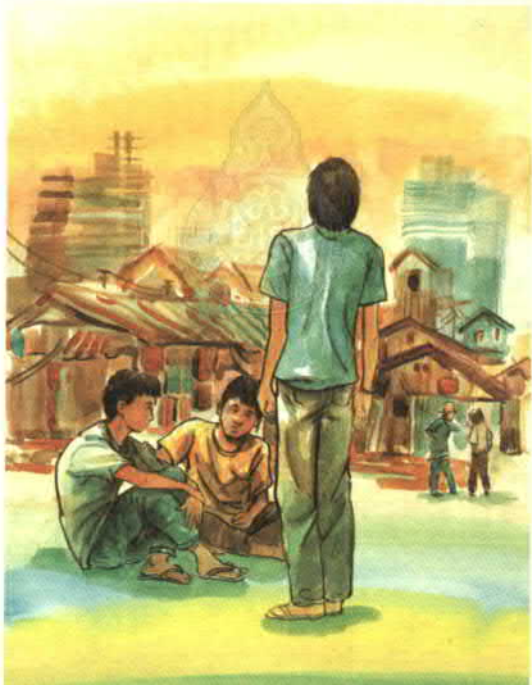
ตอนแรกผมก็ไม่อยากจะบอกให้เพื่อนทั้งสองรับรู้หรอก แต่ก็ต้องจำยอมเมื่อถูกรบเร้าหนักเข้า ขณะเดียวกันก็กลัวเสียเกินไป... กลัวเพื่อนทั้งสองจะรังเกียจเมื่อรู้ว่าผมเป็นโรคร้าย

“อย่าไปคิดมากเกินไปนะ... โรคภัยไข้เจ็บมันเป็นเรื่องธรรมดา เพื่อนอีกคนว่าและยกแขนข้างหนึ่งไปโอบไหล่ผมไว้ด้วย ไม่มีที่ท่าว่าจะรังเกียจผมแม้แต่น้อย

“จริงสินะ... เรายังเป็นเพื่อนกันเหมือนเดิม เรื่องเจ็บไข้ได้ป่วยมันเป็นเรื่องธรรมดา ทุกคนก็มีสิทธิ์ที่จะเป็นกันได้ทั้งนั้นแหละ อย่าคิดมากเกินไปเลย ถ้าเพื่อนมีอะไรให้ช่วยก็บอกมาได้

เสมอ” เพื่อนบอกกับผม พลังหยอกล้อจนผมอดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้

ผมกับเพื่อนทั้งสองยังนั่งคุยกันเช่นวันเก่าก่อน กิริยาท่าทางของเพื่อนยังเปี่ยมด้วยน้ำใจ และสายสัมพันธ์แห่งความเป็นเพื่อนยังไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่าผมจะเป็นโรคเอดส์ที่ใครต่อใครกลัวก็ตาม



ผมเริ่มมองเห็นแสงสว่างในชีวิตบ้างแล้ว แสงสว่างที่เห็นนั้น มันสะท้อนมาจากสังขมรอบข้างของตัวผมนั่นเอง

ในระหว่างเข้า ๆ ออก ๆ เพื่อรักษาตัวที่โรงพยาบาล ผมมีโอกาสรู้จักกับคนอื่นอีกหลายคนที่เป็นโรคเอดส์เหมือนผม จนกระทั่งกลายเป็นเพื่อนที่มีความสนิทสนม พวกเราแต่ละคนถึงแม้จะมาจากครอบครัวที่มีฐานะแตกต่างกันมาก ต่างก็มีหัวอกอันเดียวกันและมีความรู้สึกนึกคิดที่ไม่แตกต่างกันแต่อย่างใดเลย

นอกจากผมจะใช้เวลาให้กับการรักษาตัวเองแล้ว ผมยังแบ่งเวลาไปอยู่กับกลุ่มเพื่อน ๆ ที่เป็นโรคเอดส์ ซึ่งก็ทำให้ผมรู้สึกว่ ชีวิตเริ่มมีความสุขสดใสรุ่งขึ้นมาบ้างและยังช่วยให้ผมได้ทราบว่ มีกิจกรรมบางอย่างที่เราสามารถจะทำได้

ในปัจจุบัน ยังมีอีกหลายคนที่ต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับผม และยังมีผู้คนอีกเป็นจำนวนมากที่กำลังจะตกเป็นเหยื่อของโรคร้ายนี้ เพราะเหตุนี้เอง... ผมจึงไม่อยากจะปล่อยให้วันเวลาที่เหลืออยู่ของผมต้องหมดไปอย่างไร้คุณค่า อย่างน้อย ๆ ผมก็ควรจะทำคุณงามความดีไว้ให้กับโลกนี้บ้าง

ผมคิดว่าถ้าได้ทำกิจกรรมบางอย่าง เช่น เผยแพร่ความรู้เรื่องเอดส์ให้กับผู้คนหรือสถาบันอื่น ๆ ที่ต้องการจะศึกษา ตลอดจนการอุทิศตัวเองให้กับวงการแพทย์เพื่อทำการค้นคว้าวิจัยกิจกรรมเหล่านี้ อาจทำให้ผมลิ้มเลือนความทุกข์ได้อย่างมากมาย และยังทำให้ผมรู้สึกว่ชีวิตนี้ยังมีค่าอีกด้วย

แม้ว่าตัวผมจะเป็นโรคเอดส์... แต่ก็เชื่อว่าอะไรก็ทำได้!
ที่เดียว!



ตอนที่ ๗

บ้านกับโรงพยาบาล

หลายเดือนที่ผ่านมาฉัน แม้ว่าโรคเอดส์จะกำเริบมากขึ้น
ผมก็พยายามที่จะต่อสู้กับมัน จิตใจของผมยังคงเข้มแข็งจนคล้าย
กับว่า โรคเอดส์ไม่สามารถจะมากล้ำกรายได้เลย

แม้ผมจะมีไข้อยู่บ้างเป็นครั้งคราว ผมก็พยายามทำตามที
หมอแนะนำทุกประการ ส่วนอาการอ่อนเพลียนั้น บางครั้งผมก็
ต้องขับเคี่ยวกับมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และเมื่อใดก็ตามที่ผมรู้สึก
ว่ามีอาการใช้ก่อนข้างผิดปกติ ผมจะต้องรีบไปหาหมอที่โรง-
พยาบาลทันที

บ้านกับโรงพยาบาล จึงเป็นสถานที่ที่ผมผูกพันอย่าง
แนบแน่น เมื่อผมอยู่ในบ้านอันเป็นโลกส่วนตัวของผม ผมจะปฏิบัติ
ตนเพียงคนปกติ พร้อมกันนี้ก็ทำตามทีหมอแนะนำทุกอย่าง

เมื่อผมไปโรงพยาบาล ผมก็เปรียบเสมือนได้ไปอยู่อีกโลกหนึ่ง ซึ่งเป็นโลกที่แสนจะอบอุ่นและปลอดภัย และท่ามกลางโรคภัยที่เกิดขึ้นกับตัวผมนั้น ทุกครั้งที่ผมไปโรงพยาบาล ผมก็รู้สึกราวกับว่าโรคเอดส์ที่น่ากลัวจะต้องหายไปไม่วันใดก็วันหนึ่งอย่างแน่นอน

หมอยังติดตามอาการของโรคภัยในตัวผมทุกระยะ พร้อมกันนี้ก็นัดให้ผมไปตรวจที่โรงพยาบาลเกือบทุกเดือน ส่วนผมก็ทำตามทีหมอสั่งทุกประการ ไม่ว่าจะเป็นการทำจิตใจให้เข้มแข็ง การปฏิบัติตัวเมื่ออยู่ร่วมกับคนอื่นในบ้านหรือคนภายนอกที่ผมรู้จัก ซึ่งเมื่อเริ่มทำตอนแรก ๆ ก็รู้สึกฝืนใจและอึดอัดเป็นอันมาก แต่อยู่ต่อมาผมก็เริ่มจะชินจนไม่รู้สึกอะไรเลย





ตอนที่ ๘

สัญญาอันตราย

วันหนึ่งผมก็ต้องรีบไปหาหมออีกทั้ง ๆ ที่หมอไม่ได้นัด
ในเช้าวันนั้นผมมีอาการท้องเสียอย่างรุนแรง อันที่จริง
ก่อนหน้านี้ก็เป็นบ้างแล้วเพียงแต่มันไม่รุนแรงเท่านี้ นอกจากนั้น
ผมยังรู้สึกว่าตัวเองอ่อนเพลียและผ่ายผอมลงมาก

ตอนแรกผมก็ตกใจเหมือนกัน เมื่อสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติ
เกิดแทรกซ้อนขึ้นมา แต่ผมก็พยายามทำให้เข้มแข็งและไม่
สะทกสะท้าน เพราะผมพร้อมทุกเมื่อแล้วสำหรับการเผชิญหน้า
กับมัน

ก่อนที่ผมจะออกจากบ้านไปนั้น ผมได้กวาดสายตามอง
ที่นอนและเดินไปที่หน้าต่างมองสรรพสิ่งรอบ ๆ บ้าน แล้วชั่ว
ขณะหนึ่งนั่นเอง... ผมทวนนึกถึงตอนเป็นเด็กที่ไร้เดียงสา

ผมนึกถึงตัวเองในวัยเด็ก ซึ่งมันเป็นช่วงชีวิตที่บริสุทธิ์
ร่าเริงแจ่มใส และสนุกสนานยิ่งนัก รวากับว่าโลกนี้ทั้งโลกเปี่ยม
ไปด้วยความสุขมีแต่เสียงหัวเราะเท่านั้น



ผมเคยวิ่งเล่นกับเพื่อน ๆ ไปมารอบ ๆ บ้าน โดยเฉพาะเวลาฝนตกลงมาอย่างหนัก ผมจะวิ่งเล่นน้ำฝนอันชุ่มฉ่ำพร้อมกับหยอกล้อกับเพื่อน ๆ จนลืบลุกคลุกคลานเลยทีเดียวนะ ส่วนเพื่อนแต่ละคนก็ไม่แตกต่างไปจากผมทุกคนอยู่ในโลกอันบริสุทธิ์ดูจืดจางไร้สิ่งแปรปรวน และเต็มไปด้วยความสนุกสนานและเสียงหัวเราะอันเรงร่า

ภาพความหลังครั้งเก่ามันผุดขึ้นมาในหัวแห่งความทรงจำของผมอีกครั้งขณะที่ผมยืนเหม่อมองอยู่ที่ช่องหน้าต่าง

ผมอยากจะเรียกร่องวันคืนเก่า ๆ เหล่านั้นกลับมาเหลือเกิน แต่มันก็เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว... เพราะเดี๋ยวนี้ผมต้องตก

อยู่ในอีกสภาพหนึ่ง ซึ่งมันเป็นสภาพที่น่ากลัว และในความน่ากลัวนั้นก็ซ่อนเร้นเอาไว้ด้วยความตาย!

เมื่อผมไปถึงโรงพยาบาล หมอก็พาผมไปตรวจดูอาการอย่างไม่มีรอช้า

“อาการของคุณยังไม่ดีขึ้นเลยนะ แต่ทำใจดี ๆ ไว้”

หมอบอกกับผม ซึ่งผมก็ทำใจได้แล้ว ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

หมอให้ผมนอนรักษาตัวในโรงพยาบาล โดยอธิบายว่าผมจำเป็นต้องได้รับยาฉีดเป็นระยะ ๆ และต้องรักษาอย่างใกล้ชิด

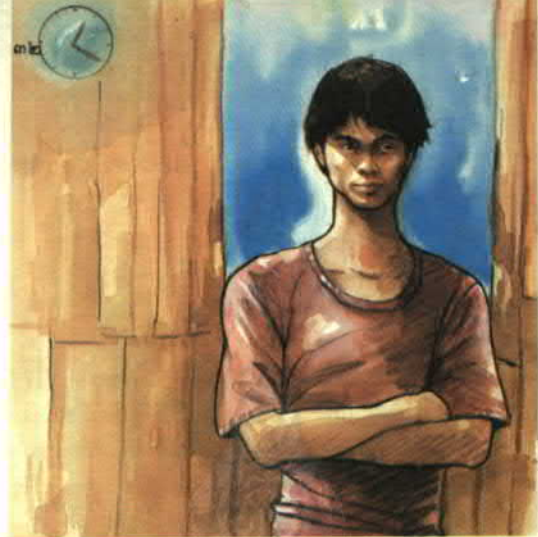
นี่เป็นการนอนในโรงพยาบาลเป็นครั้งแรกในชีวิต แม้จะรู้สึกหวาดกลัวและตื่นเต้นอยู่บ้าง แต่ก็ยังอุ่นใจที่ได้อยู่ในท่ามกลางหมอและพยาบาล ซึ่งต่างก็มีความห่วงใยในตัวผมประดุจเป็นญาติพี่น้อง

คำคิณั้น แม้จะอยู่ในสถานที่ที่แปลกใหม่ ต้องนอนอบกัลมียาอยู่ท่ามกลางสายน้ำเกลือระโยงระยาง แต่ด้วยความอ่อนแอเสีย ผมจึงนอนหลับได้โดยไม่ยากนัก

ผมฝันว่าได้หลุดพ้นจากโรคเอดส์อย่างหมดสิ้น จนชีวิตที่เคยเศร้าหมองของผมแจ่มจ้าด้วยความสดใส ว่าแรงขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง โดยทุกคนมีรอยยิ้มให้กับผม

ผมฝันไปอีก... ความทุกข์ทรมานได้เลือนหายไปจากร่างของผมราวกับหมอกมัวที่จางหายไปกับแสงของดวงตะวันในยามเช้า ในขณะเดียวกัน ผมก็มีโอกาสโลดเล่นไปในวังแห่งความสุขเช่นเดียวกับผู้คนทั้งหลายในโลกนี้

และผมยังฝันอีก... ฝันว่าโลกนี้จะต้องไม่มีโรคเอดส์อีกต่อไป



ตอนที่ ๕ วันเวลาที่เหลืออยู่

ถ้าหากผมสามารถหยุดยั้งวันเวลาเอาไว้ได้ ผมจะไม่ปล่อยให้มันล่วงเลยไปทุกขณะอย่างที่เป็นหรือก แต่ผมและคนอื่น ๆ ในโลกนี้ไม่สามารถจะหยุดเวลาได้ เพราะฉะนั้นมันจึงค่อยเคลื่อนเลื่อนไปมากขึ้นจากวันนี้สู่พรุ่งนี้... และวันอื่น ๆ ต่อไปอีกอย่างมีจุดจบสิ้น

วันเวลาที่เหลืออยู่ของผมกำลังหดหายไปทุกขณะ แต่ถึงอย่างไรผมก็ยังคิดอยู่เสมอว่า โลกนี้ยังน่าอยู่สำหรับผม และมันก็ไม่ได้โหดร้ายจนเกินไปนัก

เวลาที่เหลืออยู่ของผม จะต้องเป็นเวลาทั้งดงาม ไม่ควรจะ
หดหู่หรือเสียใจ และต้องมีความหวังให้กับชีวิต ไม่ว่าโรคเอดส์จะ
ร้ายแรงสักปานใด ถ้าผมยอมพ่ายแพ้ต่อมันเสียแล้ว... เวลาและ
ลมหายใจของผมก็จะยิ่งหดสั้นมากขึ้น

“ถ้าคุณทำตัวโศกเศร้า... โลกนี้มันก็พลอยเศร้าไปด้วย
แต่ถ้าคุณหัวเราะ โลกนี้ก็จะมีความสุขหัวเราะ”

ผมยังจำคำพูดของหมอที่เคยบอกกับผมไว้ได้เป็นอย่างดี
มันคือความจริงทุกประการ และเมื่อผมนึกถึงตรงนั้นแล้ว ประกาย
แห่งความหวังก็บังเกิดขึ้นอีก แม้ว่ามันจะเป็นประกายที่ริบหรี่มาก
และแน่นอนที่สุด... ผมจะไม่ร้องให้เป็นอันตราย แต่ผมจะยิ้ม
ให้กับมันอย่างท้าทาย!

ลมหายใจและชีวิตของผมยังไม่มีเดิมน เพราะยังมีแสงสว่าง
เหลืออยู่ เพียงแต่ว่าผมควรจะใช้แสงสว่างที่เหลือเหล่านั้น ทำ
อย่างไรให้กับตัวเองและให้เกิดคุณประโยชน์สำหรับเพื่อนมนุษย์
ผู้บริสุทธิ์เท่านั้นเอง

“โรคเอดส์...”

ผมรำพึงกับตัวเอง และทำจิตใจให้แข็งแกร่งสำหรับการ
ต่อสู้กับมันเพื่อวันเวลาที่เหลืออยู่ของผมในวันนี้... พรุ่งนี้... และวัน
ต่อ ๆ ไป....



คณะกรรมการที่ปรึกษา

อธิบดีกรมวิชาการ

นางจารุณี สุตะบุตร

นางสาวเอิบบุญ สุทธิประภา

ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาหนังสือ

คณะกรรมการจัดทำ

นายแพทย์วิวัฒน์ โรจนพิทยากร ประธานกรรมการ

นายแพทย์สถาพร มานัสสฤติย์ รองประธานกรรมการ

นายประยูร อองกุลนะ กรรมการ

นายธงชัย พงศ์วลรัตน์ กรรมการ

นางสาวรัชนา ศานติยานนท์ กรรมการ

นางสินจิรา สินธุเสน กรรมการ

นายนิรันดร์ศักดิ์ บุญจันทร์ กรรมการ

นางสุกัญญา งามบรรจง กรรมการและเลขานุการ

นางศรารัตน์ ลีไพบูลย์ กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

นางสาวระเบียบ กิตติมากุลนเรศ กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

เขียนเรื่อง

นายนิรันดร์ศักดิ์ บุญจันทร์

ออกแบบรูปเล่ม

นางสาวปฐพี กาฬดิษฐ์

วาดภาพประกอบ

นายอนุชา สายสุข



ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง วันเวลาที่เหลืออยู่ สำหรับระดับมัธยมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

(นายอรุณ ปรีดีติลล)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

